

Diu el quadre penjat al Roc Blanc: "El Tinent Sr. José María Luengo Partearroyo i la seva núvia Srta. Pepeta Planas i Capdevila. Fundadora de l'hotel Roc Blanc a La Molina. Medalla d'Or de l'Esport i medalla de "Forjadora de la Història Esportiva de Catalunya"."

I arribem als Planas. Relacionats d'alguna manera amb totes les famílies de la vall, l'Andreu Planas, que va assolir diversos campionats de Catalunya i d'Espanya, i la seva dona, la Leonor Gras, també, com d'altres, estaven al capdavant d'un prestigiós i acollidor restaurant de muntanya, alhora també que els Serradell, que han viscut i treballat en i per La Molina des del naixement de l'estació. La Leonor Gras es va distingir també com la primera regidora d'Alp, defensant els interessos de l'esquí amb molt encert. I també nascuda a La Molina tenim a la Pepeta Planas i Capdevila. Fer un llistat de campionats guanyats per ella és tasca difícil, ja que eren tots en els que participava. Amb el seu marit, el capità d'infanteria José María Luengo Partearroyo, antic destacat a Sidi Ifni (nord d'Àfrica), comandat del destacament de La Molina, van construir i explotar un d'aquells

hotels, el Roc Blanc, que van ser la base del desenvolupament turístic de l'esquí. Avui és dirigit per la Luz i el "May". La Pepeta ha tingut continuïtat en tots els camps a través dels seus fills, destacant com a gran campió el May Luengo i Planas (nascut el 1950), i en menor mesura la seva germana Maite, que canvià l'esport per la medicina, avui pneumòloga a la Quiron. Honorar aquestes persones és també honorar a totes aquelles famílies que, suportant moltes penúries i a la vegada amb molt d'esforç i imaginació varen posar les bases per a acollir els esquiadors i donar-los servei. Així, recordem els Planas-Casals, els Planas-Cano, els Fondevila-Planas, els Planas-Adserà, i també els Meno, els Gubern, els Alegre, els Torrent, els Mondelo, els Rosell, els Vilaseca i altres que van ser, sense dubte, els primers en creure en el món de l'esquí com a forma econòmica de viure.

1945, equip de la Federació Catalana, guanyador als Campionats d'Espanya, a Sierra Nevada. Delegat: Lluís Dupré. Arbitres: Anglada, May i Alvar Menéndez. Corredors: Pepeta Planas, els germans Bau, Alier, Ivanov, Massana, Adserà, Morawitz, Planas, Rota, Espinalt, Ragué, Mallafre, Puig, Mullor, Gomis, Flaqué, Monjo i Mata. Pel camí de pujada s'incendià el camió que duia els esquís i equipatge dels catalans, i al xalet de la Universidad de Granada les canonades eren glaçades i no hi havia llum. El governador civil de Granada, el tarragoní Josep-Ma. Fontana ho arreglà tot en 24 h. L'equip de la Federació Centre ens guanyà en els relleus i els salts (José Arias) i el fons el guanyà l'asturià Jesús Suárez per 4rt cop. Les proves alpines foren per els catalans: Antoni Puig (més tard president del CANM) l'eslàlom i Morawitz un impressionant descens des del Veleta. Pepeta Planas fou la única femina al Campionat i participà amb els homes. Els organitzadors no volien donar-li els títols perquè deien que no hi havia competència. En anunciar l'equip català que si es feia això es retirava, acceptaren donar-li els títols d'eslàlom, descens i combinada.

Gaudint d'un dia soletat

1978, Mai Luengo en acció. Llavors ja cridava

I els Adserà, com no. El bon treball durant dècades del Pere, que vingué de Barcelona per a ser hotelier, iniciat al CEC i continuat més tard al seu propi hotel, va

representar una fita important a l'hostaleria al món de l'esquí, i va posar la base per a que l'acolliment dels esportistes convertís l'esport en un fet econòmic per a La Molina i la Cerdanya. Pere és el pare dels cinc Adserà i Puig: el Pere-Enric, mort en accident de mili a Pont de Suert, el Pere, avui vivint a Benidorm, l'Ignasi, que viu a Barcelona, tots dos de més de 80 anys ja, el Jaume, que regenta avui l'hotel Adserà (i pare del Magí, que ho ha fet també a l'Amorettes, amb el Quico Rosell) i el Carles (nascut el 6-3-1946 a La Molina), que arribà a olímpic a Grenoble-68 (27è a l'eslàlom especial) amb l'equip espanyol d'alpí (i pare del Carles, campió d'Espanya i Catalunya i bomber voluntari, i el pilot Lluís, avui entrenadors a l'Alpí Pirineus, que duen el restaurant i la zona de trineus del coll VIè). Tots ells han estat grans esportistes i hotelers. Encara avui, en Jaume és president del Gremi d'Hotelers de la comarca.

1966, Carles Adserà pare a la Universiada de Torino (Lombardia, Itàlia)

En Josep Pous i Rius va iniciar-se ben jove en el món de la neu, a Núria primer i a La Molina poc després. Gestionà excel·lentment durant anys l'hotel La Solana, i passà després a l'hotel Llívia, en idèntiques tasques. Va ser un constant propulsor de l'esquí i el turisme. Va obtenir, gràcies a la seva constància davant l'Administració Central, importants millores per a La Molina, en totes les infraestructures i, especialment, en les comunicacions i la promoció internacional. Es fa difícil pensar en els accessos asfaltats a La Molina sense recordar l'impuls que ell els donà. Important va ésser la seva tasca com a membre del Patronat de Turisme de Girona i de diverses associacions i entitats hoteleres, sempre en defensa i promoció dels interessos del món de la neu.

Els Alabau: el Joan fou cap d'explotació de Telesquís Pirenaicos, S. A. (TEPSA, una de les empreses originals de La Molina). Va dedicar els seus esforços i treball a millorar els serveis als esquiadors de La Molina. Sempre a punt per a solucionar qualsevol incidència i facilitar qualsevol cursa o competició, el seu nom perdura avui batejant la zona de l'estació més propera al Pla d'Anyella, on s'han celebrat els Mundials d'Snowboard del 14 al 23 de gener del 2011 o ha acostumat a acabar la darrera etapa de Pirena cada any. Li posaren el seu nom perquè salvà unes importants competicions traslladant-les allà, i així els dos telesquís que s'hi feren van ser batejats Alabau I i Alabau II (en singular, no en plural com erròniament diem), substituïts el 2006 per l'actual telecadira desembragable de sis places. La saga continua avui amb el seu fill Joan al cap d'una estació d'esquí. Honorar en Joan Alabau és fer també un reconeixement a tants d'altres que, aprofitant les facilitats donades d'entrada per a la instal·lació de remuntadors pel llavors cap Ramon Rosal de

Nadal, van crear, dirigir i treballar per a la instal·lació i bon funcionament d'aquests. Així, trobarem els Mata, Vilà, Domingo-Calafell, Joan Dalmau, Guilera, Cuscó, Navarro, Meno, Rosell de Toses, Estragó i tants d'altres que van cobrir amb l'esforç i entusiasme els serveis dels remuntadors en els anys més difícils, fins que TEPSA, el 1978, va ser absorbida per Nueva Molina, S. A.

17-7-2006: demolint els vells telesquis d'Alabau

Els Breitfuss: sense en Hans Jörg Breitfuss (director de la "Poli" i també president de l'"AEPEDI", l'associació estatal d'entrenadors i professors) l'ensenyament de l'esquí no hauria arribat a les cotes actuals. Seguint les traces del Rudolf Schiendl, un dels pioners austríacs que arriben a La Molina, i d'en Lluís Mestres, i juntament amb l'Eduardo Roldán, és indubtable que és qui més ha treballat durant els darrers quasi 50 anys per obtenir un ensenyament de l'esquí digne, professionalitzat i de qualitat, que és enveja i model tant a l'Estat Espanyol com a molts països europeus. Al mateix temps s'han de destacar les seves qualitats de demostrador i de marcadore de curses d'alt nivell. No menys ha estat la tasca constant de la seva esposa, Lali Rodríguez, que, nascuda com ell amb uns esquís als peus, ha dedicat la seva vida professional a l'ensenyament de l'esquí, especialitzant-se en esportistes cecs i discapacitats. També recordem els pares de la Lali, els Rodríguez-Boto, i el seu germà, l'olímpic Jordi Rodríguez-Boto i Girona (nascut a La Molina el 9-3-1945, caigué al descens d'Innsbruck-64 i féu 59è al gegant i caigué a l'eslàlom a Grenoble-68. Molts deien que era millor esquiador que "Paquito" Fernández Ochoa, i que havia d'haver estat ell qui es mereixia una medalla olímpica). Aprofitem també aquí per a recordar tantes persones que han format l'Escuela Española de Esquí de La Molina, la seva antecessora, l'Escola del CEC, i l'actual Escola Poliesportiva de La Molina (la "Poli"), un dels pilars de tota estació de neu, com ara el Fernando Garrido i tants d'altres. Com molts d'altres, els Breitfuss tenen la sort de tenir una bona saga: avui el seus fills Lluís i Edi són cap d'explotació i de l'escola d'esquí de La Molina.

1957, tres campions infantils, els 3 de La Molina, Antoni Campanyà, Carles Adserà i Jordi Rodríguez-Boto. Seran internacionals en més de 250 curses a pistes de molts països entre 1962 i 1970

Tosa d'Alp

Els Bort-Masdeu: l'Anselm Bort i Ledesma era una de les poques persones que va tenir una dedicació plena i altruista al món de la neu, ja amb la seva tasca de gerent del club Supermolina que va convertir, durant molts anys, en fàbrica de campions i model de participació, ja estudiant i marcant fins els últims dies de la seva vida les possibles pistes de fons de La Molina. Inesgotable organitzador de les competicions de salts o de qualsevol cursa, amb una actuació sempre eficaç i discreta, i deixant-nos, entre molts altres llegats, la més entranyable cursa que es fa en el món de la neu, la més veterana d'Europa, el Descens Infantil de Cap d'Any a la Pista Llarga. La seva filla Cuca, el seu gendre, Àlex Masdeu, i el seu nét, Christian, segueixen les seves traces. La cursa FIS G. P. Internacional de La Molina que es fa cada any abans de Nadal va ser anomenada Memorial Anselm Bort fins a la temporada darrera, 12 edicions. El 2010 ha canviat el seu nom pel del difunt periodista esportiu ("Dicen", "El Mundo Deportivo"...) Albert Pardo.